

DE INSECTIBUS

(ЗА НАСЕКОМИТЕ)

(есе)

По екрана на моя монитор пълзи дребна, съвсем дребна мушица – по-малка от точката на този шрифт. За няколко секунди пресече пешком по диагонал 14 инчовия екран (около 35 см), спря внезапно и се зачете в текста. После вдигна глава и ме загледа с интерес. Също и аз. Сложих си дори силни очила.

Не вярвайте, че човекът е най-съвършеното и най-сложно творение на природата! Тази мушица е по-сложна и по-съвършена. Вече правим роботи, подобни на човека, но никой дори не си е поставил за цел (защото знае, че е невъзможно) да създаде изкуствена мушица. Тя изглежда е от ония, дето им казват „плодови” или ферментационни, или дори е по-дребна – от тези, които се излюпват от пръстта на саксийните цветя.

Застанала е в профил към мене, стъпнала стабилно на гладкия стъклен екран с (май че) шестте си крачета, много по-тънки от косъм, а после тръгна, но с толкова бързи крачки, че измина пешком 35 сантиметровото разстояние за около пет секунди. Ако приемем, че дължината на мушицата е 1 мм (а е дори по-малка), тя е изминала разстояние, равно на 350 пъти собствената ѝ дължина за пет секунди или по 70 дължини в секунда. Човек, висок 170 см, би трябвало да измине около 120 метра за една секунда, за да може да ѝ съперничи.

После мушицата литна и за една секунда измина разстоянието от около един метър до настолната ми лампа и кацна на нея с крачетата нагоре. Един метър в секунда! Това е около десет пъти под световния рекорд по бягане, но за човеци. За да стане съизмеримо, ще трябва да го умножим по хиляда – толкова нейни дължини се съвместяват в изминатия един метър. Значи човек би трябвало да може да лети със скорост 1700 метра в секунда (над 6000 км/час), за да се мери с нейната бързина. А да върви така бързо по вертикална стъклена плоскост изобщо не би могъл, нито пък да увисне на лампата с краката нагоре. Да не говорим за екологията – този „двигател” е абсолютно безшумен и невероятно икономичен!

И друго. Как в този микроскопичен обем са вместени всички ония мускули и стави, да не говорим за вътрешните органи и за системите, осигуряващи енергията за тези рекордни скорости? Не е ли това фантастично? Кой творец (освен Природата или Бог) би се наел с такава грандиозна цел? И то за какво? За да вземе участие в цикъла на природата, опрашвайки растенията. Жалко, че голяма част от насекомите са вредни. Някои дори са опасни, други – смъртоносни – мухата цеце, стършелите, комарите, а дори и обикновените мухи. Трети са били опитомени от хората – пчелите, заради чудесния мед, който дават.

И като си помисли човек, че тези миниатюрни мушици като тази, кацнала на монитора на компютъра ми, живеят само един ден (или приблизително толкова, ако не ги изяде нещо), направо да се чудиш за какво е целият този неимоверен труд? Не изглежда ли това като някаква лудост на Твореца, като някакъв негов каприз? Все едно онези хора, които пишат и рисуват с години върху оризово зърно, да вземат и да го изядат накрая. Не е ли безумна природата? Или пък прекалено щедра? Какво ще стане, ако в един миг всички тези мушици по целия свят внезапно изчезнат? На този въпрос

едва ли някой може да отговори. Със сигурност обаче ще настъпи голям глад, ако изчезнат насекомите, които опрашват растенията. А може би ще настъпи край и на живота на планетата! Кой знае?

Ето защо, когато тази мушица после кацна на брадата ми, не посмях да я убия. Изглеждаше ми като светотатство, като грях.

Когато обаче, почувствала своята недосегаемост, кацна на китката ми и за огромна моя почуда ме ухапа, я плеснах инстинктивно с длан и чудото свърши.

Отново аз, човекът, съм венецът на природата!

Докато някой плесне с длан върху мен...

Бургас, 2005 г.